

LA TUIES

—Diuen que enganyo al meu marit d'una manera escandalosa, però això són males llengües perquè no dic mai ni una paraula.

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANAL, PLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta busca a un negrito Una chica de un durito

En vista de que no queriais hacerme caso y os sor-teábais de mi personalidad, he resuelto irme de viaje, para que vea la gente que cuando la actualidad lo pide, no reparamos en medios. De primer antuvio, me quería ir a Badalona, porque el viaje es barato y tengo un pase de tranvia venturero de cuando salía *El Poble Catalá*. Pero creí que yo debía picar más alto y me fui al Tibidabo a ver los negros. Así en confianza os diré que me pareció un camelo más grande que la batalla de flores.

Llegué allí y un negro alto y grande como Ribé que tenía unos morros de aquello más inflados, se fijó en mí y me dijo si lo quería acompañar a Barcelona cuando hubiera terminado el espectáculo.

—Yo — hizo guiñando el ojo como la Dorita cuando baila la rumba —, querer conocer mujer blanca, ¿sabe?

—¿Qué llevas en el bolsillo? — le pregunté.

—Un pañuelo de cuadros. Así no harás feria. Has de llevar pañías, ¿entiendes? ¡Pasta!

—¡Ah! ¿Tú querer decir moneda?

—Eso mismo, moneda. Dos o tres duros, ¿comprendes?

Cuando terminó la representación, el negro, que tenía buen carácter, se vino conmigo. Bueno, eso de que se vino, es en el buen sentido de la palabra ¿eh? Bajamos por la Rambla y yo tuve un éxito de aquello grande. De primer golpe, se pensaban que era Leopoldo, pero cuando veían que no, todos se decían: ¿Será verdad que Rufasta ha heredado, que hasta tiene un negro? ¡Ahora sí que cobraremos, vatua nada mundo!

Bueno, cuando estuvimos

en la Plaza del Teatro es cuando se armó la gorda. Todas las mujeres que pasaban por allí se lo miraban como diciendo: ¡Eso sí que son hombres y no lo que corre por ahí!

—¿Cuánto valen estas mujeres? — me preguntó el negro.

—Un duro.

—Pues llama aquella que va allá.

Era una chica gorda y redonda como Carranza, perdonando la comparación. Le dije que el negro quería ir con ella y quedaron acordes, después de exponerle la mujer su plan estratégico de vanguardia, retaguardia y otras mandangas.

Entramos en "La Guinda" y yo me quedé abajo tomando cinco de la dulce hasta que él bajara.

Pero pasó una hora, dos, y naranjas. El negro no aparecía.

En estas se me acercó un camarero y me dijo:

—¿Es usted el que va con aquel negro que hay arriba?

—Servidor y cicerone, hice yo. ¿Qué pasa?

—Que no se quiere ir. Dice que él ha comprado una mujer por dos duros y que como es suya, quiere guardársela hasta que se la quiera vender.

—¡Ah! ¿Pero no han hecho nada? — pregunté haciendo un gesto que todos ustedes, como gente bien educada, conocen de aquello más.

—No. Dice que mañana, que hoy está muy cansado y no le viene de gusto.

—¿Que se lo haga venir ella, la grandísima pu...erca! contesté yo. ¿Y qué quiere usted que haga?

—Subir y hacerle entrar...

—¿Yo hacerle entrar? ¿Me ha tomado usted por

el mamporrero del barrio, maldecido sea el eje de un carro?

—No, señor, no... Que le haga usted entrar en razón y le explique el qué del cuento de la cosa...

Subí y le expliqué al negro lo que pasaba.

—Tú, cara de betún. Aquí no estamos en Africa, ¿sabes? Esta mujer no la has comprado. La has alquilado solo por un ratito, ¿eh? De manera que andando.

—¡Ah! — preguntó entonces el negro, abriendo unos ojos más grandes que el de aquello de una de aquello—. ¿La he alquilado, sólo?

—¡Es claro!

—¿Y entonces, yo le puedo hacer lo que quiera, no? ¡Pues ahora mismo!

Y el negro se lanzó al ataque y yo tuve que estar aguantando la capa con aquella buena fe, hasta que contento y satisfecho, el negro terminó la faena.

Al cabo de cuatro días, estaba yo en la redacción haciendo un concurso de mandra con el mozo que recoge las escombrerías, cuando entró a verme la meuca con quien había estado el negro aquella noche.

—¿Ya sabes que he recibido del carpón? — me dijo—. ¡Vaya unos clientes que me traes!

—Pero hija, — le contesté—. ¿Que no lo sabías que aquel negro era de una tribu *fulah*?

RUFASTA.

Cicerone de negros permanentes.

SEMBLANZAS NUEVAS DE TRINCA

¿En qué se parecen un gramófono, un corrido que está averiado y las calles de Barcelona? En que tienen placas.

o o o

¿Qué semejanza hay entre

una mamá que da su hijito a la nodriza para que lo aguante a una meuca que está en la cama?

Pues que ¡ten dida!

o o o

¿Por qué son iguales una sociedad de mala muerte y uno que lo atropella el tren? Porque ¡Ca sino más malo!

o o o

¿En qué se asemlan un payés en invierno y un recadero?

En que un payés en invierno, araba campos y un recadero, *ara va aquí, ara va allá...*

o o o

¿Por qué siete sueldos son parecidos un colchonero y una gaseosa?

Porque el uno y la otra *mata la sé!*

o o o

¿Qué parecido hay entre "La Tribuna" y un rebaño? Pues que tiene *Pastors...*

TELEGRAMAS

Una numerosa comisión de tórtolos de los que van las fiestas a Las Planas, ha presentado una instancia solicitando que los túneles de la calle de Balmes no sean provistos de iluminación y que los coches no lleven bombillas. Así, dicen que por el camino podrán ir haciendo boca y preparando el terreno. Naturalmente que el terreno será el de las infrascritas respectivas.

o o o

Esta tarde, a las cuatro en punto, poco más o menos, en el Salón Azo se pasará de prueba la película en dos partes y una de más gorda. "El cowboy aprovechado o la falda de la Colina". El papel de *Colina* lo interpreta la genial artista Lia Gafó.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4756 A

SURT ELS DIJOUS

UN BARRI NOU

S'han fixat vostès en les botigues que hi han al voltant del carrer de Balmes, cantonada al de Vergara? D'allà fins al carrer de les Corts Catalanes, hi han quatre o cinc cases dedicades a la venda de banyeres, lavabos i altra "loza sanitària", sense oblidar, perquè va en primer terme, la clàssica i higiènica guitarra de porcellana, tan indispensable per les senyores i senyoretes desitjoses, segons frasse afortunada, de quedar netes de pecat.

Per això, un doctor amic nostre, que viu al carrer de Pelai, davant de "La Vanguardia" on hi té instal·lada una acreditada clínica oftalmològica, designa aquells indrets amb un nom tan original com suggestiu.

En diu: "el barri dels bidets".

EL RELLOTGE LLIGACAMA

Sembla que la moda del rellotge lligacama comença a arrelar. Si és així, ja ens podem preparar a tremolar, i ja poden les senyores Emília, Pepita i Dolors, començar les reformes en

els seus respectius establiments i augmentar el número d'habitacions i de pensionistes.

Una xicota de l'alta aristocràcia va rendir-se a la moda nova, malgrat la oposició de sa mare i dels seus germans. Però, segons ens va contar l'altre dia, hi ha tingut de renunciar.

No ha sigut, naturalment, per respecte a les bones costums, ni perquè la exhibició en públic de les seves rodones i adorables cuixes cada vegada que li convenia saber l'hora, dongués lloc a que ningú li manqués al respecte. La causa ha estat un fenomen cronomètric que ella, en la seva natural ingenuïtat i ignorància de les coses del món, no sap explicar-se.

—Sab què em passava? ens va dir. Que el mateix rellotge, posat a la pulsera, m'anava sempre bé i, en canvi, col·locat a la lligacama, marcava perpètuament les dotze!

UN SENYOR DE PREU

Aquest "potin" és de casa. L'altre dia ens va comparèixer a la redacció, una senyora grossa, bigotuda, vestida de seda negra i amb mantellina. Evocava desseguida la figura de la llevadora del any 80.

—Perdonin, ens digué tota misteriosa, ¿no hi fora pas la senyoreta Laura?

El senyor Rufasta, amb aquella cara de mosquit esverat que té, contestà amatent:

—No: no hi és, però jo sóc mol amic d'ella. Si vol algun recado...

—No, no: volia parlar amb ella mateixa. És una qüestió molt personal...

En Ripalda, l'Argelaguer i en Serra, compren-

—Creu-me, Elena, tu fes el que et dic i et col·locaré el germanet petit i així t'entraran dos sous cada setmana.

gueren de seguida que feien nosa i varen desaparèixer pel foro.

—Veurà, feu la senyora, més confiada. Jo no sé si vaig mal orientada, però, si vostè fos tant amable i volgués evitar-me un "sofoco"...

—Digui, digui, atacà el senyor Rufasta, que és un manefa de marca.

—No ens sent ningú?

—Estem sols.

—Doncs... sí... a mi, sap?, m'han fet un encàrrec... Aquesta senyoreta Laura, interessa molt a un meu client...

—Eh? — saltà en Rufasta, tot esverat.

—Oh, no es cregui que es tracti d'un qual·sevol! Es una persona molt decent i de posició. M'ha dit que no li venia de cent duros. És un "frabricant", sap?

—Es inútil, senyora, la senyoreta Laura té vint duros diaris de renda.

—Què em diu sant cristià?

—El què sent.

—Si jo podés parlar amb ella!... Perquè, cre-

gui, el meu client està disposat a arribar on siga precis. Un bon regal, de vegades!...

—Es inútil...

—Un regal de mil... de dos mil duros... una joia... un auto...

A n'en Rufasta els ullets de canari de Vich, li feien pampallugues. El cap li donava més voltes que un panell de campanar. Suava d'engúnia. Per fi, tremolant-li les mans, tregué el plec de paper d'estrassa on hi guarda les targetes i digué allargant-ne una a la senyora dels bigotis:

—No és per res, sap? però de vegades aquests senyors rics són tan capritxosos!... Si vostè fos tant amable d'entregar-li aquesta tarja!...

EL PINTOR REALISTA

Després d'haver guanyat una regular fortuna pintant retrats d'aristòcrates, un jove pintor, habituat del "Artistic" s'ha volgut llençar a la escola realista. Decidit a tirar endavant el seu projecte, va llogar a una model de desnú — naturalment — i es va posar de ferm a fer feina.

Ja ho crec que en va fer, de feina, el primer dia! Per a que resultés més soportable, la va dividir en dos sessions. La primera, damunt de la "chaise longue", consagrada a certa mena de pintura que tothom sap practicar, i la segona, assentat al tamboret, davant de la tela. La model es va conformar a n'aquell doble treball perquè ja sabia que els principis són sempre així. Però, l'endemà va ésser igual, i l'altre i l'altre, fins a quinze. Al final, la noia cregué convenient una observació:

—I cada dia serà igual?

—Naturalment — respongué el pintor—. Perquè tu siguis el model ideal pel meu quadre, la sessió quotidiana de "chaise longue" és indispensable.

—Per què?

—Perquè el quadre s'ha de titular, "Eva, després d'haver pecat"...

L'hortolà de Sant Boi

L'ACOMODADOR

DIES passats, al jutjat de guàrdia, en va acórrer una de molt caia.

S'havia rebut una denúncia per temptativa de violació. Un subjecte s'havia emportat, enganyada, segons ella afirmava, una noieta de quinze anys a un "meublé" quin nom no consignarem perquè seria fer reclam "gratis". El cas és que quan s'havien trobat tots dos a la cambra, ella havia començat a cridar, dient que volien abusar d'ella, havia pujat la policia i cap al Palau de Justícia falta gent.

Estaven, doncs, detinguts el suposat culpable, que va declarar excusant-se com pogué i dient que ella consentia i a darrera hora li havia agafat por tenint en compte la magnitud de la circumstància — una circumstància, sens dubte, de la que fins llavors no n'havia tingut més que una idea molt relativa — i l'encarregat del "meublé", que va declarar en segon lloc.

—A veure — digué l'oficial, al pendre declaració a l'encarregat —. Com es diu vostè?

—Fulano de tal i qual.

—Edat?

—Tants anys.

—Estat?

—Solter.

—Professió?

—Acomodador.

—Acomodador? — interrogà llavors l'oficial—. Vostè és acomodador?

—Sí, senyor — va respondre l'interrogat —. Sóc el què acomodo les parelles a la cambra...

C. Rito

L'AVENTURA D'EN MARCEL

EN Marcel, ric fabricant de paper d'estrassa, havia rebut, per mitjà del seu amic Robert, l'adreça d'una discreta casa de Sant Gervasi on trobaria, segons aquest li havia assegurat, un floret de xicotetes que era lo millor de lo millor. Agafà, doncs, l'auto una tarda que no sabia on anar i es dirigí cap a l'adreça indicada, una torreta de baixos i primer pis, quieta i reposada en un recó silenciós i propici.

—Mai hauria dit que una cadenera cridés tant l'atenció. Així que la trec al balcó, ja tinc cinc o sis badocs mirant-me-la des de baix.

—El saló serà dalt — pensà en Marcel—. La planta baixa, discretament closa per aquestes persianes verdes, deu estar destinada a les sales d'operacions...

Pujà les escales, trucà i sortí a obrir una senyora grossa i plena de brillants.

—Entri, entri — li digué—. Les tinc a la sala de darrera, sap?

I el portà a una habitació on, sobre un gran llit de matrimoni jeien, cobertes fins al nas pels llençols, dues adorables criatures de setze a divuit anys.

—Bona idea tenir-les ja a punt d'entrar en acció de combat — pensà en Marcel—. Ara que això de fer de sandwich i estimar per partida doble m'escorrerà les dues bosses!

La mestressa s'eclipsà discretament i, mitja

6 — LA TUIES

hora després, encantat de la vida, en Marcel sortia de la cambra.

—Què li sembla? — interrogà—. Com els hi ha trobat la llengua?

—Ah, bé, molt bé... — féu en Marcel tot satisfet.

—No crec que tinguin res contagiós, oi? — se'guí dient la senyora.

En Marcel va estar a punt de donar un bot.

—Pot passar aquí al salonet, que hi ha paper per la recepta..

El xicot va estar a punt de caure en basca! Acabava de comprendre-ho tot! S'havia equivocat de casa! Uns mots de la dona acabaren de trencar el vel del misteri...

—Al matí els hi he donat aigua de Carabanya... Pot ésser un xic de massatge els hi sentaria bé, veritat?

—Massatge? — digué llavors en Marcel—. No cal! Ja els en hi he fet jo prou!

K. Pritzet

LA AGRADABLE EXCURSIO

LA Ramoneta és molt aficionada a les excursions. Quasi cada diumenge surt, amb una família amiga dels seus papàs, i dues

—I serem molt felissos la nit de nuvis?

—Veuràs; per l'istil d'avui.

o tres amigues més. Marxen a punta de dia i no tornen fins ben entrat el vespre.

Com que la Ramoneta és bufona, aviat ha trobat xicot que és, com vostès ja han endevinat, un parent dels amics de casa seva que es diu Rafelet i s'ha enganxat a la colla no amb afany excursionista, sinó amb altres intencions menys pures, encara que bastant elevades.

Aprofitant aquestes dues festes, la Ramoneta i els seus companys varen fer una excursió a Sant Miquel del Fai, d'on la noia en tornà encantada.

—Què? — li digué al dia següent una companya de taller—. Vas quedar contenta de la excursió?

—Molt! En Rafelet coneix molt aquells indrets i m'ho va ensenyar tot.

—Tot?

—Tot. Fins la cascada.

Ton Hett

UN BON OBSEQUI

ENCARA que l'haguesin cercat amb un fanalet, no haurien pogut trobar en tot Barcelona un home més trapasser que en Vicens, corredor de targetes postals il·lustrades i empaïtador de senyores sense il·lustració.

Com que era jove i no tenia res de lleig, el seu "cartel" entre les femelles era considerable, lo que li permetia divertir-se de valent i donar bastants esplais a la interessant personalitat del seu germanet petit.

Una vegada, a la Exposició de l'Automòbil, va fer la coneixença d'una riquíssima mundana, fresca, jove, bonica i elegantíssima, a la que des del primer moment es va proposar conquerir.

Li va costar bastant, però, després de fer-li moltes promeses, la mundana es va deixar caure displicentment de panxa enlaire.

—Demà — li digué en Vicens quan va acabar la grimègia—, t'enviaré quelcom per a que passis el mes...

La xicota va quedar molt contenta, puix, coneixedor com era en Vicens del seu rang, el fet de dir-li que li enviaria "per passar el mes" significava que almenys caurien mil o mil cinc centes pessetes...

L'endemà, fidel a la seva ofrena, en Vicens li va enviar una capsa de cartró bastant voluminosa.

—Què serà, això? — es digué la noia—. Si tot són bitllets de Banc, ja anirà bé!...

Va destapar-la i un crit de ràbia sortí de la seva boca vermella i perfumada... A dintre la capsa hi havia mitja dotzena de "paños higiènicos"... El xicot havia complert, enviant-li un present per passar el "mes".

Kar Leths

El massagista

I

FEIA més de dos mesos que l'havia perdut de vista. Ni al teatre, ni al cine, ni als tes de moda, ni al futbol, ni als bous, ni a les curses de cavalls, que tot ho corria aquella femella adorable i magnífica, vàreig poder trobar-la. Era una matrona majestuosa i serena, de qui jo estava fortament encapritxat i a la que no podia aconseguir de cap de les maneres.

Què rediable se n'havia fet d'aquella xicota? Seria que s'amagava per por a les meves assiduitats? No podia ésser. Al cap d'avall, jo no era pas un galantejador tan perillós.

Un migdia, un d'aquells migdies calurosos tan propicis als desfogaments corporals, sortia jo de "Caçadors", on havia fet l'aperitiu, quan me la vaig topar davant de la Granja Royal.

El cor i una altra cosa, em varen fer un salt.

—Amèlia! — vaig fer—. On va?

—Ai, no me'n parli... Ni ho sé...

—Per què? Què li passa?

—Estic malalta fa una pila de dies... A penes em moc de casa...

—Què té?

—No ho sé... Pateixo fortíssimes crisis nervioses, tinc un mal de cap horrible i sento unes angoixes terribles al pit...

Una idea diabòlica va creuar llavors pel meu cervell.

—Això té un remei facilíssim — vaig afirmar amb la més gran serietat del món—. Faci's fer massatges per un bon especialista. Per exemple, el doctor Barra de Ferro, que té tanta nomenada...

—El doctor Barra de Ferro?

—Sí, Amèlia. No el coneix?

—No.

—Doncs, cregui que en aquest ram, és una celebritat.

—Que sap la seva adreça?

—No la recordo, en aquest moment, empro, si vostè vol, com que cada tarda prenem café junts al cassino, jo li diré que passi a visitar-la...

—Ah! Que no visita a casa seva?

—No. Donat lo delicat dels seus tractaments, i a fi de què les seves clientes no tinguin el més petit escrúpol, sols visita a domicili...

—I em promet que me l'enviarà?

—Demà a la tarda mateix.

—Que n'és de bo, vostè! Ai! Déu vulgui que aquest doctor em posi bona, perquè sinó, jo no sé pas què serà de mi...

I ens vàrem separar després d'haver-me allargat l'Amèlia la punteta dels seus dits bufons i rosats, que vaig retenir amb delectació entre les meves mans inquietes.

II

Aquella tarda, així que vaig haver dinat, vaig córrer cap a la primera papereria que se'm va ocórrer. Allí vaig encarregar, recomanant que me les tinguessin l'endemà matí mateix, cent targes amb la llegenda següent:

Dr. BARRA DE FERRO

Professor de massatge

Després em vaig dirigir a casa del meu perruquer. Mitjançant cinc duros, em va tenyir el cabell, que, els meus pares, en encarregar-me a París, van ordenar que fossin rossos com el blat de moro, d'un negre permanent i brillant que feia d'allò més caio i després va col·locar-me un bigoti a lo "Charlot" amb tot lo qual vaig quedar talment transformat que ningú m'hauria reconegut.

I a l'endemà, a l'hora fixada, em vaig presentar, correcte i seriós, a casa l'Amèlia.

—La senyoreta Amèlia? — vaig interrogar, dirigint-me a la raspa.

—A qui dec anunciar?

Per tota resposta li vaig donar la apòcrifa tarja. Minuts després, tornava la minyona dient-me:

—Passi, passi... La senyoreta l'espera dintre la seva cambra...

Els meus ulls espurnejaren, plens de concupiscència, quan varen endevinar, mig ajeguda en una butaca a l'Amèlia, vestint un senzill kimono, a través del qual s'endevinava la magnificència del seu cos mòrbid i excitador.

—Ai, senyor doctor! — em va dir—. Vostè creu que em curarà?

—Ja ho crec, senyoreta! — vaig respondre-li contrafent la veu—. Cap malaltia nerviosa resisteix el meu tractament.

—Vol que em despulli del tot?

—Naturalment, senyoreta, naturalment...

L'Amèlia, displicent, va deixar caure kimono, pantaló...

—I la camisa, també? — interrogà llavors la divina criatura posant un to d'angoixa enternidor en els seus mots.

—Es clar...

L'Amèlia baixà els ulls.

—Ara vostè dirà que jo sóc una criatura... Però, no sé... Em fa una vergonya...

—Senyoreta — vaig replicar en to convincent, — dubta vostè de la meva serietat professional? Creu vostè que un professor massatgista?...

—Té raó, té raó. Perdoni'm. Es que aquesta crisi nerviosa em fa concebir dubtes imbècils...

La deliciosa doneta estirà els braços i amb una lentitud sacramental, la finíssima camisa caigué a terra.

—On vol que em posi?

—Aquí, damunt de la "chaise longue"... Posi's d'esquena...

I, lliure ja de la vigilància dels seus ulls un xic esverats, vaig poguer, per fi, contemplar la glòria exaltadora de la seva superba formosura... Cap estàtua grega tenia la puresa de línies del seu cos. Els coixins de seda feien més excitado-

ra, més enervant la seva visió... Jo no sabia com iniciar l'atac. Ella, sens dubte, va notar-ho.

—Que no comença, doctor?

Vaig comprendre que havia arribat el moment d'obrar i vaig contestar-li:

—Es que estava observant, a fi d'aplicar-li el tractament convenient, la fonda depressió que es nota en la seva columna vertebral. Vostè, senyoreta, és excessivament nerviosa...

—Ja ho crec!—va fer l'Amèlia—. Ara mateix, això que em fa, em posa d'una manera més estranya...

Dolçament, de la nuca als peus, els meus dits anaven resseguint el cos perfecte, d'aquella tanagra.

L'Amèlia, excitada al roig viu, es sublevà...

—Però, què fa, doctor?

—Li aplico el meu mètode!

—Doctor! Doctor! Per Déu, que no puc més!

Els botons rosats dels seus pits es mostraven, erèctils, assedegats de carícies... I, entre gemecs de plaer i crits de protesta, l'Amèlia fou meva, retorçant-se en convulsions de vicioseta, mossegant-me els llavis amb les seves dentetes blanques com pinyonets...

III

Vuit dies després, jo començava a trobar-me molt malament i em vaig veure en la necessitat de consultar un especialista...

—Que ha tingut algun contacte sexual sospitos? — m'interrogà.

—No, doctor! Fa vuit dies vaig donar uns massatges a una senyoreta...

—Doncs, miri; de resultes d'aquells massatges, jo n'hi hauré de fer uns altres, no massa agradables, per cert...

E. Alonso Barberà

— Si els hi haig d'ésser franca, a mi els aparells que s'han de sentir de lluny, no em donen cap gust.

UN QUE HI ENTENIA

EN Fustagueres estava convidat a dinar a casa del seu amic Manel. El menú era variat i exquisit i l'invitat no feia més que elogiar-lo.

Mes quan portaren la verdura, que eren albergínies rostides, l'home no hi va voler saber res.

—Si no li sap greu — digué—, d'albergínies no en prendré pas...

—I ara! — va fer en Manel—. Per què? Miri que són tendres com la natilla...

—Sí, sí, tot el que vulgui, empro...

—Es que són riquíssimes... Tasti-les, almenys.

—De cap manera. Vostè ja em perdonarà, però, tinc manies.

—Per què?

—Res, ximpleries si vostè vol, però des de que una vegada en vàrem trobar una a damunt del llit de la raspa, no les he pogut tastar mai més...

R. E. Tallet

CASUALITATS

LA senyora Cinta i la senyora Mercè es troben a davant de la taula de carn de la Boqueria on van cada mati a proveir-se.

—Déu lo guard, senyora Cinta! Com està?

—Bé, gràcies...

—I a casa seva?

—Tots bé... Es a dir, ja sap lo què li va ocórrer al meu fill gran?

—A l'Andreu? Ai, ai. No, senyora!

—Doncs, miri, que l'altre dia per poc deixa la pell a la fàbrica!

—Mare de Déu Santíssima! Com va ésser això? Expliqui's!

—Doncs, miri, molt senzill. Va fer explosió la caldera i va haver-hi dos morts i un ferit greu. Ell hi estava ben a prop i no li va tocar la explosió per un miracle...

—Ja passen coses ben estranyes, ja! No sap el què ens va ocórrer l'altre dia?

—No.

—Estàvem al llit el meu marit i jo i ens va caure la làmpara a damunt. A mi, afortunadament, no em va tocar, però ell, pobret, té un blau tremendo a la esquena...

B. Orrango

IUAN
IITO

—Quin senyor dius que és?

—Aquell gras, calvo...

—Fes-lo passar i tu pots anar-te'n a passeig, perquè la teva feina ja la farà ell.

LA MODERNA HIGIENE

JA saben vostès que la moderna higiene prescriu l'abandó de la teoria del llit únic per al matrimoni i exigeix que marit i muller dormin en dos llits petits. Així ho practica molta gent, amb beneplàcit dels doctors més acreditats.

Empro, l'altre dia que visitarem a una família hongaresa, tinguérem ocasió d'admirar una nova aplicació d'aquesta teoria. A la cambra matrimonial, tapissada amb tons severos, hi havien dos llits. Al costat, en una altra saleta plena de bibelots, de cortinatges, i de tapissos hi havia un llit llarg i estret, on amb prou feines podia dormir-hi un home sol...

—Aquesta cambra — ens explicà la senyora de la casa, ja un xic entrada en anys — és la que utilitzem el dia de les solemnitats... A l'altra hi tenim, com ha vist, dos llits, que són per a dormir...

K. Pritzet

EL CANSANCI

LA Carola, acreditada "ramblista", és, per la seva formosura i el seu "chic", una de les dones que fa més negoci. El promedi de les seves operacions és de cinc a vuit cada nit, que, a deu pessetes, cambra apart, li representen una entrada neta — o bruta, aneu a sapiguer — de deu a quinze naps, sense comptar les propines...

Com que és de les que no s'engresca ni que el mateix Adonis se'n vagi amb ella, la Carola surt de cada assalt, tranquila i fresqueta com si res li hagués passat, encara que de tant en tant n'hi passin de ben grosses...

—I no et sents cansada, després de tanta feina? — li vaig preguntar una nit.

—Home, una mica naturalment! Veuràs, són tantes les vegades que tinc de pujar i baixar del llit!

Tit Hella

ELS ORIGENS DE CADASCUNA

AL foier d'un music-hall del Paral·lel, dues artistes — d'alguna manera hem de nomenar-les — es barallaven. Motius? El cronista no els va sentir, però sembla que era per si una havia fet demanar una ampolla de xampany a un cabrit i no havia convidat a l'altra com l'obligaven a fer-ho els favors que li devia.

—Sempre seràs igual! No tens principis, ni educació! Ja se't coneix, ja, que vas fugir de casa teva amb un xofer!

—Sí!... Es veritat! Vaig fugir amb un xofer; però, als tres mesos, ja era "querida" del seu amo!

Van Bolla

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS

En aquesta secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envien propis d'ésser contats a les velles xacrades de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barcelonins lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cadu número amb la respectable quantitat de «deu peses», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpfil!

LA EXACTA COMPARACIO

EN Gustau està desesperat. La Natura s'ha mostrat tan pròdiga amb ell, que no hi ha xicoteta, en totes les cases alegres de Barcelona, que vulgui remenar l'allioli amb la seva mà de morter.

Això, diran vostès, té un remei molt fàcil, i és recórrer als procediments que les nostres cocots han importat de la dolça França, mes en Gustau, per una fatalitat, vol conservar els vells costums i no s'entén de romansos.

L'altra tarda, passejant per la Rambla, va trobar a la senyora Dolors.

—Què tal, Gustau? Què diu de bo? Com està

—Miri, Mamà, anem fent...

—I com és que no vé, per allà?

—Què vol que hi vingui a fer? Si tinc aquesta desgràcia...

—Vingui, home, vingui... Precisament, ara tinc una xicoteta que li vindrà com l'anell al dit...

Ark Abot

LA VISITA URGENT

EL doctor Xirinacs, especialista en malalties de la dona, està efectuant una creuada contra les calces obertes. Sosté que les calces llargues i tapades preserven contra la pols dels carrers, els miasmes, etc., i que eviten moltes malalties.

Dit això, jutgin la cara que va posar quan la famosa cupletista Dina Mita anà l'altre dia a visitar-se i, un cop va començar a despullar-se, vegé que anava sense calces.

—Com? Sense calces? — digué el doctor.

—Veurà... Com que abans de venir aquí tenia d'angar a casa d'un empresari...

Kym Tall

LES VACACIONS

ASSENTADA, les cames creuades, en un tamboret del bar americà del "Lion d'Or", la Suzy — Calamanda Puig, fa tres mesos — està degustant un cocktail. Són les dues de la matinada.

—Caram, Suzy! — li diem —. Tu per aquí, a aquestes hores?

—Sí... Tinc el meu amic a fora i no torna fins dissabte. De manera que durant aquests dies, em distrec.

—No està mal.

—Avui m'he divertit bastant. A la tarda, he anat al cine. Després de sopar he estat a veure la revista de "Còmic" i ara he entrat aquí una estona.

—Oh! I per cert que veig que ja has apres a sentar-te amb les cames creuades.

—Naturalment — respon, llavors, la Suzy rient —. No veus que estic de vacances?

Bur Letta

SITUACIO DIFICIL

DES de que, per causa de la Reforma interior, la Carme se'n va haver d'anar del pis on havia viscut vint-i-dos anys, ha hagut de claudicar i tenir despeses. És natural. La seva rendeta no li permet pagar trenta sis duros de pis i comparteix aquest amb dues germanes solteres a les que, pel color de la seva pell, coneixen al barri pel cognom de "les morenes".

Però, la sort la va afavorir no fa gaire temps. Va treure una rifeta. Trescents duros que li han vingut com ploguts del cel. Lo primer que ha fet ha estat fer-se restaurar el pis.

Això no ha deixat de portar-li trasbalsos. Mentre li pinten i empaperen dues habitacions que donen al carrer les dues rellogades ha tingut d'instalar-les a la part de darrera, i ella està tan encongida, que no hi cap.

—Creguim — deia l'altre dia — que és un amoïno i que tinc ganas de què estigui llest i arreglat. Figuri's: a davant, tinc als pintors, i a darrera "les morenes..."

Bark Eta

MURMURACIONS

EN el poblet menut i solitari on la gentil pecadora s'havia voluntàriament desterrat a fi de fer un xic de salut, les males llengües no paraven un moment.

—Quatre cents duros cada mes diu que li dona el seu fulano! — deia una de les propietàries principals del poble.

—Quatre cents duros! Què diu ara?

—Sí, senyora, sí!

—I a fe que no val res.

—Res, absolutament. Oh! M'han contat d'ella unes coses monstruoses... Figuri's que, segons m'ha dit una veïna seva, diu que es canvia de camisa i es banya cada dia, la *grandíssima porca!*

Salmar

DESAGRAIMENT

DESPRES de molt temps de viure a dispesa a cà la senyora Adela, la Conxita se'n va anar perquè s'havia barallat amb una altra relogada

—Jo ho sento molt, senyora Adela, perquè aquí jo estava molt bé, però, després de lo que ha passat...

—Sí, sí, ja ho comprenc. Totes sou iguals. Unes desagraïdes.

—Senyora Adela, jo no vull pas que vostè s'enfadi... Joestic molt agrada de tot lo que ha fet per mi...

—Està bé, està bé, Ves-te'n.

Quan la Conxita va ésser fora, la senyora Adela va sortir per anar a comprar a plaça.

—Què m'han dit — li preguntà la portera — que la Conxita ja no viu a casa seva?

—No, senyora. Avui la gent és així!

—Quin desagraïment!

—Conti-m'ho a mi! Una casa on feia el que li donava la gana, on portava els homes que volia i, a més, ja feia cinc anys que li feia de mare, tot per set pessetes diàries!

Bon Vent

L'ANONIM

Hi ha gent que, segurament, deu tenir mol poca feina que fer!

Diem això perquè mirin que es necessita estar avorrit per decidir-se a enviar un anònim al senyor Forns, dient-li que la seva dona l'enganyava amb el seu amic Puig tots els dissabtes — setmana anglesa — en un *picadero* del carrer de Concell de Cent!

Quan els hi dic jo que hi ha gent que té molt poca feina!

Però, anem al fet.

El senyor Forns, en rebre l'anònim no en va fer cas, però, poc a poc, començà a rumiar:

—I si això fos veritat?

El dissabte, després de dinar, se n'anà cap a cà'n Puig.

—Puig — li digué — ets un porc i un indecent. Tu te'm rosegues la pròpia i a això no hi ha dret.

—Forns, per l'amor de Déu! D'on ho treus ara, això?

—D'on ho trec? Mira!

I li va llegir l'anònim.

—Amb això, noi, és qüestió d'anar cap a l'adreça que dona l'anònim. Si la meua dona hi és o compareix a la cita, rebràs de valent.

Tremolant com un quissu a qui l'amo vol pegar, en Puig va seguir. Arribaren al *picadero* i, baix la vigilància d'en Forns, esperaren.

Al cap d'una estona, la muller d'en Forns compareixia en el lloc "del succés".

—Ho veus, com no mentia l'anònim? Té, desvergonyit! Porc! Indecent!

I en Forns començà a etzibar patades a en Puig, fent-lo rodolar escales avall.

Quan aquest va estar fora, el marit ofès es girà contra la seva dona.

—I tú, barjaula, què hi dius, a tot això?

—Oh! Jo, res! Que me'n vaig del teu costat! De manera que has pogut creure per un moment que jo t'enganyava i has vingut al lloc citat en l'anònim que jo mateixa t'he fet enviar?

El pobre Forns va caure en el parany com una alosa atreta per un mirallet.

—Còm! De manera que... no era veritat? I per què no m'ho deies abans? Còm m'has deixat pegar a aquest pobre Puig?

—Has anat tan de pressa! Però, mira, saps què pots fer? Deixa-ho per mi! Jo ara me n'aniré a casa seva i li donaré tota mena d'explicacions!...

La qüestió era no perdre la jornada.

Kit Tèria

EL PESCADOR DE MONGAT

QUAN jo era solter, menjava molts dies en una taverna on ens servien bastant bé per pocs diners. Entre els meus companys de taula, hi figurava un vell, que tenia, segons deia la gent, bastants quartos i que sempre contava històries divertides.

Un dia vàrem sortir a parlar de l'art de la pesca.

—A mi m'agrada molt — digué un corredor de lligacames que venia de tant en tant a dinar—. Com que he viatjat bastant, pot dir-se que he pescat de tot.

—Ha pescat alguna balena? — li vaig preguntar.

—Prou!

Llavors, el vellet, que encara no havia enraonat, es quedà mirant-nos.

—Jo sí que quan era a Mongat havia fet pesques meravelloses!

—També balenes?

—Balenes? — féu amb un aire displicent—. Les balenes, jo, les gastava per esquer!

Van Bolla

LA PETXINA

En la platja rocosa, es banya Clementina, jugant, tal com sirena, amb les ones brunzents.

De sobte, entre les roques, ovira una petxina i l'agafa de pressa amb sos dits amatents.

—Que hermosa!, fa la nimfa, obrint sos ulls de nina. Que rodona! Que grossa!, va dient entre dents.

I la palpa, la toca, l'estreny sa mà divina, i aixeca els ulls enlaire, teixint mil pensaments.

o o o

Darrera d'una roca, apareix la silueta d'un pescador d'ensomni, que es queda embadalit.

Fuig la nimfa espantada. Llença la petxineta.

El pescador l'agafa de pressa, engolosit.

L'obra; son tall contempla. Fita els seus ulls en ella;

tremola la danaide de por i d'aturdiment

Ell la mira, la mira com a una meravella...

duu la petxina als llavis, i xucla àvidament.

Palbert

Conte presat del número presat:

A LA EXPOSICIO DE L'AUTOMOBIL

—Està bé, dona, ja me la menjaré, però primer me l'has de pelar.

ES VEU QUE HO SABIA BE...

PASSAVA jo pel carrer de la Portaferriça quan vaig sentir un soroll estrany i vaig girar. A la cantonada del carrer del Duc de la Victòria, un pobre cavall que tirava d'un carro carregat fins a la barbacana, havia relliscat i estava de morros contra l'acera.

El carreter, de primer antuvi i a fi d'estimular les energies de la pobra bèstia, va començar a aplicar-li una forta dosi d'aixarop de vara de freixa.

En aquell moment, dues modistetes que sortien de "La Física" s'aturaren en el grup de badoes que ja s'havia format.

—I ara! — digué una d'elles que es veu que era de la Protectora d'animals.

—No li pegui així, pobre cavall! Que no ho veu que no es pot alçar? Fixi's quina pelada s'ha fet, pobra bèstia.

—Ah! — respongué el carreter, amb catxassa—. I ja n'estàs enterada, tu menuda, de que quan s'ha fet una pelada, no es pot aixecar?

Kim Hett

PER CONTENTAR ALS PARROQUIANS

LA Cisqueta i en Quimet tenen una vaqueria al Poble Nou. Com que no posen pas massa midó ni excessiva quantitat d'aigua dintre els gerros, tenen una parròquia bastant nombrosa i són apreciats en tot el veïnat.

L'altre matí, la Cisqueta sortí com de costum a repartir la llet pel veïnat i, quan va ésser a cà la senyora Marguerida, es donà compte de que s'havia endut un petricó menys de llet de la que necessitava. Tornar a la botiga a cercar-ne més, era tasca inútil, perquè a l'hora que era, ja no en devia quedar gens ni mica.

—Ai, senyora Marguerida! — digué la Cisqueta—. Miri: només n'hi he pogut portar tres petricons. Avui hem tingut menys llet que de costum i no ens ha quedat més remei que escursar la racció a tothom.

—Caram! Això sí que em sap greu—, va dir la senyora Marguerida—. Precisament, la meua filla no es troba bé i en tot el dia no pendrà pas altra cosa...

—De totes maneres — respongué llavors la lletera—, si vol tornaré a la botiga i veuré si al meu marit n'hi han quedat quatre gotes...

Inútil dir que a la senyora Marguerida no li va interessar la proposició...

May Yoff

—Mira; comença't a preparar que ja torno.
(Vaig a buscar un frasco d'EROTYL, per aprofitar la conquesta!)

Erotyl: és el producte magne per a combatre eficaçment la IMPOTEN-

CIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

"¡Salustiano, ponte bien!" és el títol del nou vodevil que en Tubau prepara per l'"Edèn Concert". Es coneix que allò dels misteris d'un hotel amoblat, no ha enganxat. Jo prou li deia a l'Enric que en els hotels d'aquesta categoria no més s'hi poden anar a cercar xinxes i raspes esbotzades, però ell, sorrut i sense voler creure. Res, coses de la joventut, ja els ho diré.

Salustiano serà interpretat, naturalment, pel senyor Besangé, que en sap un carro d'aquestes coses. I dic un carro perquè ja és sapigut que els carros es carreguen per darrera.

I amb això del Salustiano en Tubau que és un noi viu, diu que pensa sostenir-se tot lo que resta d'estiu.

o o o

Una altra producció pirandeliàna. Aquest cop el traductor és el nostre bon amic i col·laborador l'enciclopèdic i infadigable senyor Montero. Es diu "Enric IV" i com en totes les coses del incommensurable truquista italià, hi ha cada enredo que no l'enten ni en Xenius.

A l'obra l'en Pirandello es torna boig un senyor, i jo crec que a n'aquest pas hi faràn tornar a tothom.

o o o

Diumenge tinguerem, per fi, la famosa batalla de flors al Passeig de Gràcia. A dir veritat, de flors no n'hi havien gaires. Ara, de senyores maques ja són figures d'un altre paner. Ja ho crec que és un altre paner! De paners se'n veien de totes menes de maneres i creguin que eren uns paners molt agradables.

De carones de floreta n'hi havia un gavadal, floretes que jo voldria arribar a esbadellar.

o o o

Des d'ahir, a la nit, tenim a "El-

dorado" un espectacle nou. La estrella és la Caterineta Bàrcena, i se'n diu "El jardín encantado de París". Porta el tinglado el senyor Martínez Sierra i la lletra és del senyor Cadenas, autor de "La historia de Juan Español".

No ens disgusta l'espectacle que ahir nit va començar; si no a cadena... perpètua, alguns mesos durarà.

o o o

Al "Cine Bohemia" projecten una pel·lícula titulada "El pez dorado".

I per les primeres files hi han noies entremaliades que amb dalit cerquen el peix als veïns de les butaques.

o o o

Definitivament, aquesta setmana comença al "Goya" la temporada de vodevil líric de l'Ortiz de Zárate a qui desitgem millor sort que aquell estiu en què la nostra Elena Jordi va voler portar les camises transparentes del Paralel a l'escenari del carrer de Ponent.

La primera estrena serà "Levántate y anda", títol que, com vostès veuen, és força sugestiu per un vodevil.

La Lola de cà l'Emília, ens ha dit que hi vol anar, puix diu que ha vist aixecar-ne moltes, més cap caminar.

o o o

Es vodevil estrenat darrerament a l'"Espanyol" per la companyia Santpere-Bergés, és "El debut d'en Pau", cosa que com ja compendran pel títol, no és apropiat, per donar a Romea en *matinée* de dijous ni per argument de cap novel·la blanca d'en Fole i Torres.

Per cert que després de veure'l una noia de l'"Edèn" que va anar a can Verdura amb un xicot molt ardent,

deia "Pau, Pau sempre Pau!" com si fos del sometent.

o o o

El Paralel està d'allò més ensopit. Als pocs locals que encara estan oberts, els habituals s'hi avorrexen de valent.

I és que per aquells indrets no existeix més solució que la patata temprana com si fos a Mataró.

o o o

Segons els darrers telegrams de Bulgària, tornen a haver-hi desordres, amb col·locació de bombes, complots i tot l'interessant aparell que requereixen les conspiracions.

Com que allà tothom es pren un *yogourt* de matinet, no resulta gens estrany que estiguin de mala llet.

o o o

Aquesta nova és de darrera hora i la donem perquè vegin els nostres llegidors que en punt a informació, l'ABC comparat amb nosaltres és un periòdic de via estreta.

En Quim Montero tradueix un altre drama d'en Pirandello, quin títol català, no coneixem encara. Aquí va l'argument, dit en pocs mots. Un capità de barco que fa temps no es recorda de la senyora, troba, en tornar d'un llarg viatge, que aquesta està de tres i un ratet. L'amant, que és un home sùtil, el detura quan vol fer un disbarat i li diu: Escolti, home, escolti, no s'enfadi. Rumii bé. Vostè té un camp sembrat de presseguers. Una de les branques dels presseguers surt a la carretera. Passa un caminant, agafa un préssec i se'l menja. No hi ha cap mal, oi? Després, llença el pinyol dintre el seu camp i al cap d'algun temps, vostè veu que dintre d'aquest camp hi neix un altre presseguer. Hi té res que dir?

I, és clar, el capità queda convençut i se'n torna de viatge, que és el millor que podia fer.

L'argument és enginyós sens resultar complicat més no és gens original perquè, fa més d'un prenyat, que en les planes de LA TUIES aquest conte s'ha explicat i això que els que la escrivim mai monyos ens hem posat, ni volem ser Pirandellos gaudint la celebritat.

L'AFARTA POBRES

APOLO CONCERT
Marqués del Duero, 57-Tel. 5326 A

50 elegantes artistes 50
30 languistas 30

Éxito de las simpáticas rumbistas
Fuentes: Rosa'es: A. Ero: Ca'derón

Templo de la alegría y del buen humor

EDEN CONCERT
Conde Asalto, 12 - Gran Music-hall - Tel. 3332 A

Gran éxito del nuevo vodevil

Salustiano ponte bien

LA BUENA SOMBRA

Cabaret de primer ordre
Ginjol, 3 (Plaza Teatre)

Direcció artística: J. COMPANY

60 languistas 60 - 20 cambres 20

Orquestra American Jazz-Band Clotter

Restaurant econòmic a la carta

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbatà, 27
Ascensor

(VERDURA)

Porta de Santa Madona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telèfon privat

Ventiladors elèctrics a les dues cases. Habitacions a 5 pessetes

"LA MASCOTA"
PRIMERA Y UNICA CASA
EN GOMAS HIGIÉNICAS
ES LA MEJOR SURTIDA
MATA LADILLAS EN POLVO. PTAS. 050 CADA
I. SAN RAMÓN, 1.
BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES:

LA NOVELA FRÍVOLA

MAGNÍFIQUES ILUSTRACIONS

EL CUPIDO

Carrer de Sant Pau, 110
GOMES HIGIÉNIQUES

Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

No val a badar...!

Passen per LA MUNDIAL abans d'entrar al bany i adquiriu un salvavidas per no saar a fons! La ventosa per a després del bany. Cassa de curació per a que anar a la mar. Polvos per matar les cabres de quatre potes.

CABRES!

Si en teniu i voleu que fugin esverdats com si veïssin el Llop, compreu la Lotion Ladill que la trobareu per DOS PESSETES al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farigol

DEMÀ DIJOUS, ES POSA A LA VENDA EL PRIMER QUADERN DE LA NOVA PRODUCCIÓ DE LA LAURA BRUNET

Aventuras Galantes de Pigault - Lebrun

ES LO MÉS ESPETERRANT QUE S'HA ESCRIT!

ILUSTRACIONS D'EN MESTRE

30 CÉNTS. CADA DIJOUS

SARNA (RONYA)

cura en deu minuts amb el SELL RETO CABALLERO
Comte de l'Assalt, 86 i centres d'op. específics. BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda... de las vias genito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grafeas Rusas Rovisoff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Segaló, Rambla las Flores, 14-Barcelona

S'ha posat a la venda

el setè fascicle de

EL TALISMÁN DEL AMOR

Cap més obra ha assolit un èxit tan gran i exponencial con la formosíssima creació de la notable escriptora

LAURA BRUNET

En el setè fascicle d'aquesta obra, s'estudia magistralment el suggestiu tema

MAS ALLA DEL AMOR

Una volta coneguda en termes generals la manera de jugar i dominar el cor de la persona amada (fascicle I), s'entra ja en el segon tema en plena matèria de l'estudi fisiològic de l'amor posant en mans de tothom les armes ofensives i defensives per vèncer en el més dolç dels combats, i en el tercer, quart, quint, sisè i setè es completa la magistral concepció, oferint un seguit d'exemples per a triar-se en els camins de l'amor. Cap obra — absolutament cap — conté un estudi tan meravellós de les intenses emocions cordials com aquest deliciós llibre de la LAURA BRUNET, del qual ningú podrà prescindir per triomfar en les lluites amoroses.

- Li fa mal, senyoreta?
—Molt!
—Com que són noves.
—Sí: la primera vegada sempre passa el mateix.